

MT JANUS.

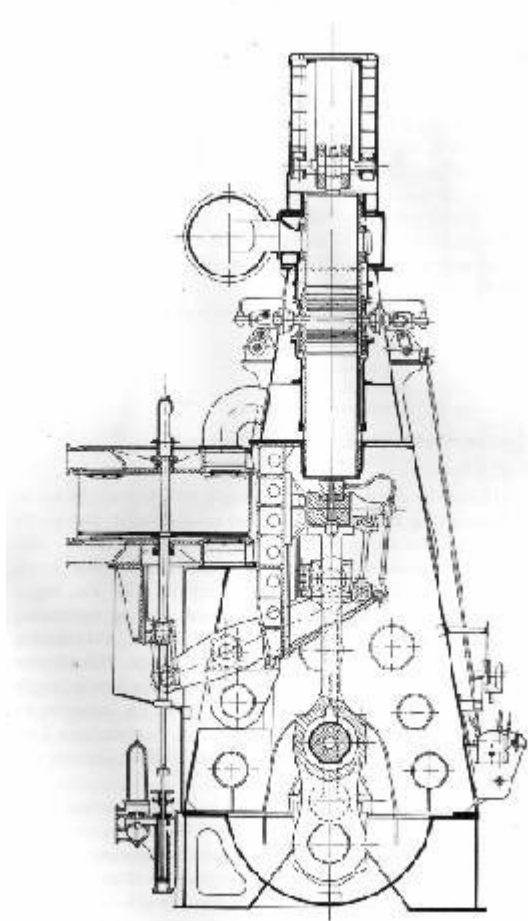


MT JANUS, Anders Jahres rederi, Sandefjord. ca.24.000 tdw.

REISERUTE

Rotterdam	14 januar 1954	Mena al Ahmadi	07 mars 1954
Singapore	18 februar 1954	Thameshaven	02 april 1954
		Avmønstret	02 april 1954

TILBAKE TIL GULFEN IGJEN



DOXFORD motor.

M/T JANUS. Et guttenavn denne gang, ikke pikenavn. Etter tre uker hjemme fikk jeg hyre som smører. En av Norges vakre tankbåter igjen. Vi ble mønstret på med syv hollendere på en gang. Fire i maskin og tre på dekk. Hvor skulle vi henne? Med full last av fyringsolje til Pulau Bukom ved Singapore. Spurte om jeg kunne få gå sjøvakt. Ble tildelt 4-8 vekten hos annen maskinisten (tidligere betegnelse på 1.maskinist). En stille og rolig kar i 50 års alderen. Han snakket ikke meget, men av han har jeg lært meget om maskinerier. Jeg fikk hans tillitt. Etter en uke ble jeg kjent med hele systemet i maskin.

Dette var mitt første fartøy med Doxford motor. Det ble til at han bare tok seg av manøvreringen. Jeg tok meg av resten som skulle gjøres. Holde luftrykk på topp, passe temperaturer, svare i maskintelegraf og skriver i maskinkladden. Alt dette utenom vanlig arbeid som hørte med på vekten min. Gjøre rent seperatorer, fylle på smøreapparatene etc. Jeg, eller rettere sagt, vi trivdes bra isammen.

Første stopp ble Port Said igjen. Hele gjengen av handlere, "kriminelle og homo's" skulle ombord igjen, men de ble nektet adgang ombord. Det er ikke tillatt på tankskip som fører last. Heldigvis. Etter passering av Suez - kanalen, full fart ned til

Singapore. Gledet meg til gjennomfarten av Malakkastredet. Et vidunderlig skuespill. Alle disse vakre farger.

Ankom Pulau Bukom 18 februar. Det er en øy i nærheten av Singapore. Det fantes ferje til fastlandet, men jeg hadde ikke lyst til å reise dit. Nok å se på Pulau Bukom. Tok meg en tur på land og havnet i ett tehus på påler. Her hadde jeg utsikt over det de kaller CROSSROADS OF THE WORLD. Her ser enn skip som kommer fra eller går til Europa, Amerika, Australia og Japan. Hadde ikke lyst til å gå ombord igjen. Først et glass is te, så noen flasker iskaldt øl. Livet var bra for Jan. Men alt som er bra slutter alt for fort.



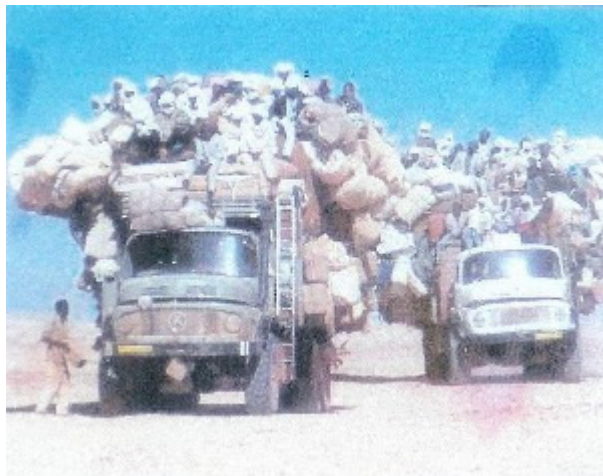
Etter utlossing opp til, javel, Mena al Ahmadi. Laste for Thameshaven. Og her begynner det negative i denne fortelling. Det dreier seg om mine landsmenn. Som sagt, vi mønstret på med syv mann. Vel, blandt mine kompisser fantes ikke en som snakket norsk. De viste ikke interesse i hvad som foregikk ombord: De bare holdt sammen i messa, dagrommet og lugarene. Snakket ikke med noen av de norske mannskapene. Det ble til at jeg måtte føre ordet hver gang de hadde et problem.

"Jan, kan du gi beskjed til stueren".

"Jan, spør annen maskinisten - -".

"Jan, kan du si til styrmann at jeg er syk".

Jeg ble drittlei å høre på disse karene. Hadde på følelse at jeg var ansvarlig for deres oppførsel. Shit med dem. Problemet er at man aldri får greie på hvem som skal

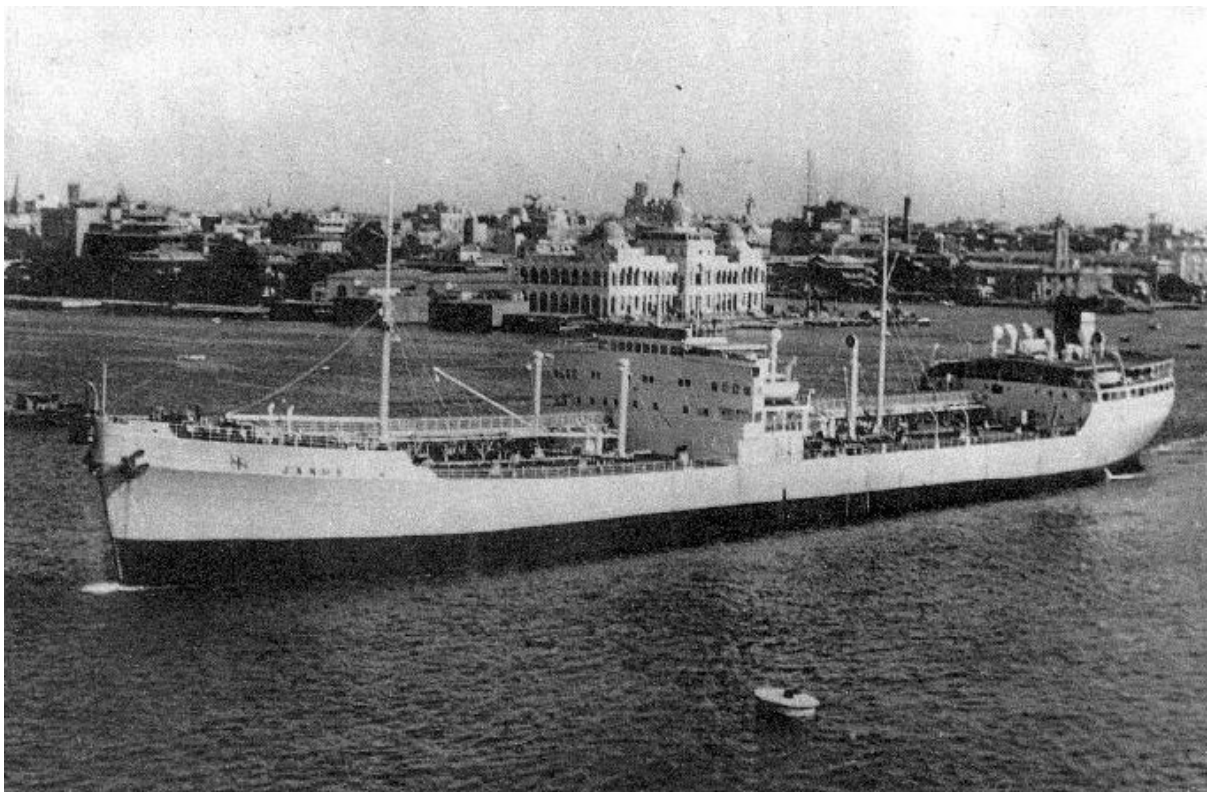
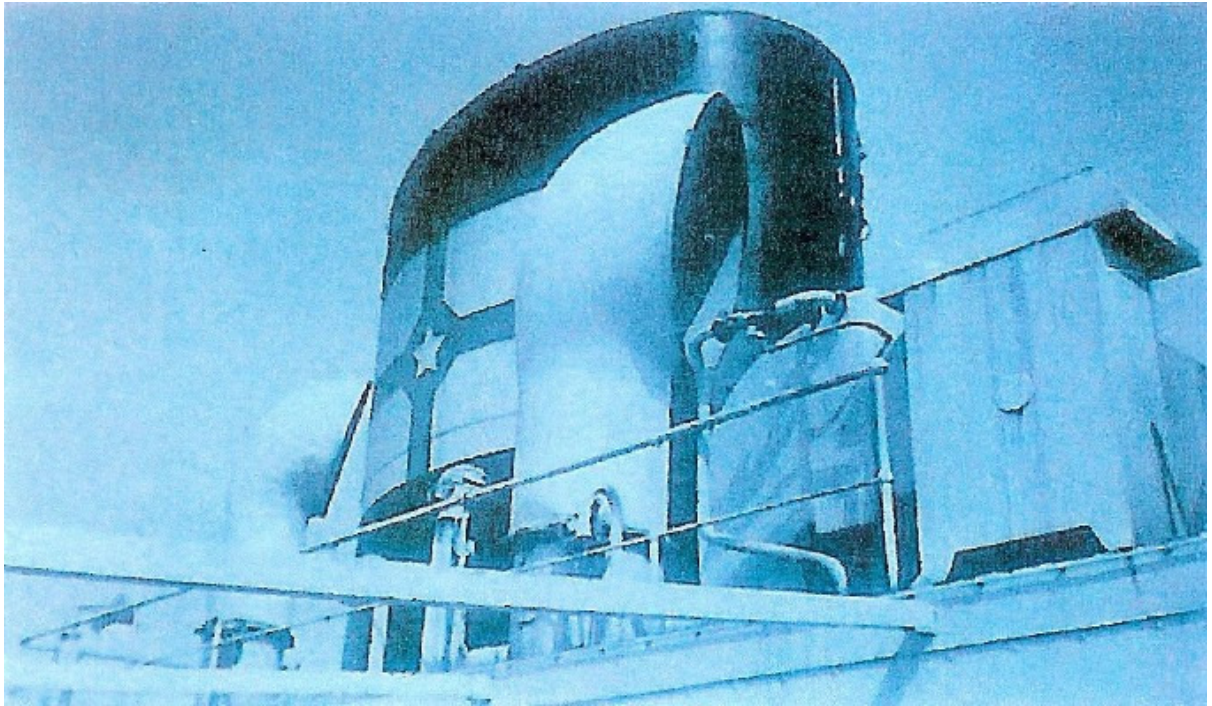


Nytt mannskap til JANUS?

Jeg tror at folk skammer seg over å si fra til en kamerater at de har sagt opp kontrakten sin. Jeg tok ikke sjansen på å gjøre en tur til med denne gjengen. Så jeg sa opp min kontrakt. Hva skjer i Thameshaven - -?. Hele den hollandske kolonien møtte opp hos konsulen for avmønstring. Jeg visste det ikke i forveien. Da hadde jeg aldri sagt opp jobben min. Jeg likte meg veldig god på denne båten. Dessverre, for sent å gjøre noe med den saken. Vel, det som følger nå har jeg aldri glemt. Vi holdt til i en pub utenfor raffineriet, i vente på tog til London. I andre enden av bardisken hadde annen maskinisten og noen venner tatt plass. Han "second", kom til meg med et glass whisky og plasserte det foran meg på disken, og sa:

"Du for ha det bra".

Fy faen, unnskyld ordbruken, at det skulle slutte på denne måte. Begynte å lure på om det var noen feil med meg. Det var andre gangen at jeg stakk av fra et første klasses fartøy. Først **JANNA**, og denne gang **JANUS**.



MT JANUS tar los ved los stasjonen i Port Said, Suezkanalen.